

[Mads Larsen.]

Ærede Medlemmer vil sikkert heraf kunne forstaa min Forundring ved at høre en forhenværende Landbrugsminister give en Fremstilling som den, der her blev givet af ham forleden Dag, thi sæt nu, at Kommissionen havde begaaet et saadant Overgreb som det, det ærede Medlem frygtede for, og at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen som Formand for Jordlovsudvalget havde været os følgagtig! Maa jeg her have Lov at indskyde denne Bemærkning: Hvad Interesse skulde Kommissionen have af ikke at handle saa samvittighedsfuldt som muligt overfor de forskellige Parter og overfor Brugets Vel i det hele taget? Man kan med en vis Ret sige, at Kommissionsformanden i nogen Grad staar som Repræsentant for Statens Interesser; saaledes har jeg altid opfattet min Stilling, uden at jeg derfor nogen Sinde har ønsket at gøre Forholdene vanskeligere, end det var absolut fornødent for at varetage Statens Interesser paa tilfredsstillende Maade. Men de to Medlemmer, der er valgt af Udsendinge af Amts- og Sogneraad, vil man dog sikkert ikke mistænke for, at de skulde have en tilsvarende Opfattelse; der maa dog være langt større Sandsynlighed for, at de vil se paa de paagældende Husmænds Interesser. Men nu sætter jeg altsaa, at vi virkelig var gaaet galt i Byen og var kommet til at gøre Uret, og at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen ikke havde opdaget det, saa var jo højeste Instans i Administrationen af begge disse Jordlove Landbrugsministeriet. Det var den Landbrugsminister, som til enhver Tid kan kræves til Regnskab baade her i Rigsdagen og udenfor for de Handlinger, han foretager sig gennem sin Administration. Men han saa sig vel nok for, enten han hed som det ærede Medlem Madsen-Mygdal, eller han som den nuværende Minister hed Bording, thi de kunde jo, som jeg sagde før, drages til Ansvar overfor Offentligheden og her fra denne Talerstol.

Derfor er hele det ærede Medlems Fremstilling paa dette Omraade kun et Vidnesbyrd om, i hvilken Grad en ensidig Indstilling, parret med politisk Fanatisme kan føre en ellers fornuftig Mand paa Vildspor. Men netop fordi Forholdet er, som jeg her har nævnt, at det i sidste Instans er den siddende Landbrugsminister, der har Ansvaret for begge disse Loves Administration, vil de Herrer i Oppositionen heller ikke faa nogen Glæde af den voldsomme Aktion, der nu skal rejses paa

Slagordet „offentligt Fæste“. Det er kun et Navn, og jeg skal derfor ikke skændes med de Herrer om det. Jeg lægger mere Vægt paa Realiteten, og Realiteten er den, at Brugerne efter Loven af 4. Oktober 1919 saavel som efter disse Lovforslag her sidder i retslig Henseende lige saa trygt og udøver en Ejers fulde Rettigheder lige saa godt som Brugerne efter den gamle Husmandslov, og i økonomisk Henseende sidder de adskilligt tryggere. Derfor vil det ikke lykkes for de Herrer, om de slaar nok saa stærkt paa den store Tromme Landet over, at faa Landarbejderne og Husmandssønnerne og Smaagaardsmændsønnerne til at tro, at det er dem, der vil deres sande Interesse. Derfor vil Slagordet „offentligt Fæste“ kun gøre Indtryk paa Børn og barnlige Sjæle. Selvtænkende Mennesker vil se mere paa Realiteten end paa Etiketten.

Naar det ærede Medlem Hr. Pinstrup i Aftes sagde, at de danske Landmænd elskede deres Jord, saa forstaaer jeg den Følelse — jeg har selv min Slægtsgaard. Men lad os passe paa, at vi ikke elsker Jorden højere end vore Børn og den øvrige unge Slægt i Danmark.

Naar det ærede Medlem varslede en stor Kamp om disse Spørgsmaal, vil jeg gerne sige, at i den Alder, baade det ærede Medlem og jeg er, baader det os vist bedst at fare i Mag. Men skal vi have en Kamp, lad det saa blive om Realiteter og ikke om Spøgelser — og jeg er ikke vis paa, at det ærede Medlem ikke kommer til at møde Vilhelm Lassen oppe i de Egne, hvor han færdes.

Til Slut skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der omtalte 3die Stykke af § 8 i Lovforslaget om Vilkaar for Overtagelse af Jord i offentligt Eje, hvor der omhandles, at Laanet ved Overdragelse af Bruget til en Livsarving kan suppleres op til sin oprindelige Størrelse. Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, at der var nogen som helst Rimelighed eller Berettigelse i en saadan Forholdsregel. Hvorfor? spørger det ærede Medlem. Jeg skal sige det ærede Medlem det: for at skaffe det paagældende Barn Midler til at udrede et Beløb til sine Søkende og den nødvendige Erstatning til Forældrene for deres Arbejde paa Bruget gennem de mange Aar. Det ærede Medlem har jo Gang paa Gang slaaet paa, hvilken Betydning Ejendomsretten har, og hvilken Betydning man tillægger den i det danske Landbrug, ligesom det ærede Medlem Hr. Pinstrup i Aftes ogsaa slog